

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihicziščežerńi a pfaczi ščtwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

2. njedžela po šwjateje Trojizy.

1. Jan 3, 13—18.

„Pohladajće, tajku lubosć tón Wótz nam je wopokasať, so bychmy Bože džěczi mjenowani byli“, tak so japočnje staw, i kotrehož je džěbnišča epistola i jeje jadritwym napominanjom i bratrowskej lubosći wsata. Japochtoť kam i tym nař na wolu pokasuje, i kotrejež jeniczy móz a šchesczanika lubosć i bratram wurošće. Kaž ščtom so čim bóle rošpłnjuje, čim hłubje a dale móže šwoje forjenje do plódnje semje čžericy, tak ščtom hmitneje lubosće jenož rošće, hdyž pschezo bohaczišchu móz a zrobu i wěčnjeje njewučerapajomneje Božeje a Šbóžnikowsje lubosće čžehnje. Jenož tajka lubosć, kiž ma šwoje forjenje we wěrije a lubosći i našchemu Šnjeje, je wopratođžita lubosć, pschewinjerka šebicznosće, Bójske žiwjenje. Mamy tajkeje lubosće došće?

Dusto došće so šwjata pschibluschnosć lubosće na šwědomnje položi. Ale tajka hłubina njes tutej pschitasnju a jeje dopjelnjemom. Gladajće do našcheje epistole! Je tajke žiwjenje w lubosći, kajkež japochtoť kam, kiž so mjenuje japochtoť lubosće, hižo pola nař so wěrnosć ščžinilo? Těhodla njehmě nam špodžiwne byč, hdyž so nam pschezo sašo, so bychmy kami so pruhowali, praschenje přjóđkpoloži:

„Nať i lubosćju stej, wy wěryje džěczi“?

1. Šnjeke wascha lubosć hidjenje šwěta?
2. Wobšwědczi wona žiwjenje i Boha?
3. Je wona Šesufowej lubosći podobna?

I.

„Njedžiwajće so, hdyž šwět nař hidži“. Njeje to džiwno, lubosć wopokasacž a hidjenje šwěta šhonicž? Ale přecž so to njehodži. Šswět leži w šlym; a lubuje čžěmnosć; tak mohť polny pscheczelnitweho smyšljenja byč pschecžiwno tym, kiž maju šwoje wješele na Bosh. Šswět je polny rjanych rěčow two šwobodnosći a šwješelitwosć, mjelczi a nicžo njepřaji pschecžiwno čžělnym žadosćam, ale hdyž něčto po wučzbach biblije so šłoži a po nich šhodži, dha bórny hidjenje so pokasuje. Tym, kiž njepotaju, so so i Šesufkej pošnawaju, žiwjenje čžěke čžinja. Šdyž tež pschezo krowawne pschescžehanja nješku — jědojte wukměšchenje a hanibne hanjenje tež boli. To šu wschitzy czi šhonili, kiž šu i wutrobu polnej lubosće sa šbože šwojeho luda a sa twarjenje Božeho kralestwa džěłali: Wichow, šakožer šnutšowneho mišionstwa, Štöcker, Šodelschwingh, Šröhlich, přěni wodžer našcheho šakšeho, nětko tak wulkeho diakonišenskeho wustawa a wjele druhich. A njepřaji so pschezo sašo wot wěsteje stron, so je kóžde pobožne Bože džěcžo hajchleť, kóždy wěryjazy šchesczan šlabuschť, so je našcha ewangelska zyrkej pschecžiwno pokracžowanju wědomosće, so čže lud hłupy šđeržecž? Njewudawaju, so móže so šwobodny, štrony a šhlyny narod so jenož wukublacž, hdyž stej biblija a katechismuš se ščhule dospolnje wotštronjenej?

Njeje tajke hidjenje pať šnamjo šlabosće a bojosće? Njeleži w tym pschipošnacže, so budže ššóncžnje tola wěrnosć i Boha dohycž? Dotelž čže šwět temu šadžewacž, phta tych, kiž Boha a bójšku wěrnosć lubuja, njeschłódných čžinicž. To běšche Šaiphašowe smyšljenje, jako džěšche: „Šěpje nam je, so jedyn čžłowjet wumrje sa lud, dylži so by zplý lud šahinył“. To běšche romški duch, jako phtachu kóžde ewangelske hibanje i jastwom a šchěže-

pomozom wutupicj. Tak so dženka njeprscheczelstwo pscheczimo Schrystušej hischje pschezo s nowa pokasuje, kotrej by najradšo wšče kichje se semje swutorhalo a Bože domy do rejwanstich hlubjow pschemobrocžito a šwěrnym kschesczanam wšču samožnosć na ludowe žiwjenje wšalo. Tajke hórte šhonjenja maju něšto potkoczowaze a móža Bože džeczi jara wobcežowacz.

Alle tu so praschenje sběha: „Kak s luboscju steji, wy wěrxjaze džeczi“, s luboscju, kotraž snjeke hidjenje šwěta? Njeje dha nam prajene: „Njedžiwajcže so, hdyž šwět waš hidži“? Móže wam něšto zuse bycž? Njeje Šbóžnik do přědka prajil: „Hdyž šwět waš hidži, dha wěseže, so nje prjedy dylji waš, hidžit je“. Kaž pak jeho luboscž tež tych hischje wumóz pyta, kiž su so wot njeho wotmobrocžili, tak so wy we waschjej lubosczi samolicž nje-dawajcže. Njesaplacžje škoscž se škoscju, snjescže hidjenje šwěta w sczerpliwosczi. Praschjejcže so, hacž njeiscže šame se šwojimi smylkami a wopacžnym sadžerženjom njeprscheczelam pschiczinu dali a dajcže so k pokucže wjescž. Čim hóršče pak je njeprscheczelstwo šwěta, čim bóle pytajcže w rukomaj šwěrneje Božeje luboscže šwoje wufhowanje a troschtujcže so Šbóžnikoweje hnady, ale njewustančje lubowacz a dobrotu widželowacz, tak budžecže dobycž nad hidženjom šwěta.

II.

Tuta luboscž, kotraž snjeke hidjenje šwěta, wobšwědczi žiwjenje s Boha. „Wy wěmy, so my se šwjerczu k žiwjenju pschischli šmy, pschetož my lubujemy bratrow“. Šchtóž je psches wěru do Šbóžnikoweje hnady k towarštwu s Wótzom w nješjefach pschischol, tón dyrbi to wopokafacz psches žiwjenje w lubosczi. To psches jene pschiúdze s Šnjesowej pschifasnu: „Na tym budže škóžny špósnacz, so wy moji wucžomnizy scže, hdyž luboscž mjes šobu macže“. A Luther praji: „Njeje doscž, so šhwalimy, so šmy se šwjercže k žiwjenju pschischli, ale to dyrbi so tež pokafacz a widžecž dacž“. Kak je s Boha narodžena luboscž we wošadach, na kotrej je japoschtol Jan pišal, wobtnježaza móž byta, so móžesche jim tajke šwědczenie wustajicž. Drje tež pola nich so hrěchi hischje namafachu, ale to wěseže wjedžachu: my so mjes šobu lubujemy. Běschtej prjedy hida a šamžna luboscž knježidj, nětk běsche luboscž s kralowu, w kotrejž šlužbje jedyn sa druheho šastupi, žadyn psches druheho so njepošbėhujo, potrebnym pomhajo, jedyn druheho špěchujjo na pucžu k wěcznemu žiwjenju. Šdžez pak tajka luboscž knježi, tam je žiwjenje s Boha, kotrej wutrobny wobšboži a šhrěje a pschezo wutrobnišcho šiednocžuje.

Kak s tajkej luboscju steji, kotraž to žiwjenje s Boha wobšwědcža? Šsměny tak štrošchtnje kaž Jan so na nasche žiwjenje w lubosczi pomofacz: „Wy wěmy, so šmy se šwjercže k žiwjenju pschischli, pschetož my lubujemy bratrow“. Ššwjercž tu wofnamjenja to njesbóžne žiwjenje w hrěchach, kotrej so tež njelubosczi a niešmilnosci pokasuje. Žiwjenje pak je šbóžny šchtant praweho špósnacza Božeho, nowe žiwjenje we prawdosci a wěrnosczi a s tym tež w lubosczi. Nowe žiwjenje je w naš psches šwjatni schecženzu so šapoczalo; my šmy duchowneje šwjercže wšaczi a do kralešwa bójšeho žiwjenja pschekadženi a hdyž so tuto žiwjenje psches mozy Božeho ducha, psches šhonjenja wodawazeje Božeje luboscže so šažiwja, tam dyrbi jako přenje a najwažnišche šnamjo žiwjenja luboscž k Bohu kaž k Božim džecžom so pokafacz. Šdžez pak žiwjenje s Boha so nješaji a špochi žyrbu nje-dostawa, tam bóršy šte šóšchty šažo móž dobywaju a duchowne žiwjenje czerpi. A njewobšrucža njelicžomne šrudne wobšewnoscže našeho ludoweho žiwjenja, tak pravje ma Jan: „Šchtóž bratra njelubuje, tón wostanje w šwjerczi. Šchtóž šwojeho bratra hidži, tón je mordacž, a wy wěseže, so mordacž nima wěczne žiwjenje, tak so by pschi nim wostalo“. Čhžemy džel mēcz na wěcznym žiwjenju w Božim towarštwu, kotrej hižo tudy so sa-

pocznje a we wěcznosci so dołonja, dha nješmē we waschjej dušci so nicžo hibacz, šchtož luboscž mori, njeczerpcže we waschich rěczach, we waschim smylblenju, we waschim sadžerženju nicžo, šchtož bratrowskej lubosczi napscheczimo steji.

III.

Šdžez je Schrystuš nasche žiwjenje a našcha luboscž, dha budže našcha luboscž Šesufowej lubosczi podobna. Na nim je Jan špósnal, šchto luboscž je a šchto luboscž samóže. Na tym šmy my špósnali tu luboscž, so wón šwoje žiwjenje wostajil je. Šchtož je našch Šnjes we šlužazej, šamo so šapřewazej lubosczi a dnjadž šwojeho šemškeho běha cžinil, to je se šwoje wujednaškej šwjerczu na najkrašnišcho frónowal. Šchtóž wot tuteje Šbóžnikoweje luboscže so pschewinycž dawa, temu je šwjata naležnosć, wot šwjateho ducha, kiž je duch luboscže, niz jenož w jenotliwých šwjatocžnych hodžinach, ale we wšchědnym žiwjenju s jeho bėdženjem a přozami, s jeho wješelom a šrudobu so wješcž a wobtnježicž dacž, tón nawuknje pschezo šprawnišcho cžinicž po napominanju japoschtola: „Moje džecžatka, njelubujmy se šlowom ani s jashkom, ale je škufkom a wopravdže“. Drje ma tež šlowo džel-bracža, troschta, rady warnowanja s lubowazeje wutrobny wufku wažnosć, a japoschtol jemu njecha wobaracz, ale to njeje prawa luboscž po Šnjesotwym waschnju, hdyž ma jenož šlowa, hdyž je jenicžny se škufkom pomhanie abo hdyž mamy wšchelake pscheczelniwe, šlódke a šladke šlowa na jashku, ale wutroba nicžo w tym njewē. Ššchi wješelkej hošcžinje so tež rěczesche wo jenym wot cžezkeje nusy potrijechenym šnatym. Ššchitžny jeho s rjanym rěczami wobžarowachu. Alle jedyn postaže, wucžeže jedyn škoty a džesche: „Ja wobžaruju našeho pscheczela s 20 hritonami“, položi škoty na taleš a da jón šwojemu šušodej. Tón je šnano něšto wo tym šrosymil, šchto to rěka: my lubujemy bratrow. Šaj, lubowacz se škufkom a wopravdže, šchtóž so k temu cžerjenju cžuje, tón je hotowy a šwólitowy, tež wopory w šlužbje luboscže pschijnjesč, haj, hdyž dyrbi bycž, tež šwoje žiwjenje wostajicž. Šschescžijanška žyrczej šnaje doscž tajkich, kiž su tajku wopornitwu, k šwjerczi hotowu luboscž wopokafali. Šchto běsche japoschtola Šawolowe škufkowanje druhe, hacž wobštajna, šama so šapřewaza luboscž? Ša cžaš móra we Wittenberku, jako jich wjele cžekafche, našch Luther šhornch hladašche a s Božeho šlowa jich tróšchtowafche, prajo: Šdžez dyrbi tudy w šlužbje mojeho bližšeho wumrjecž, dha steju w Božej ruzh, wón je mje tudy pschitwjafal, jeho wola so štañ. Šako psched 30 lětami šholera we Šamburku tyšazy woporow žadašche a na wothladarjach šhornch pobrachowafche, dha 12 kschescžanzžny škodženzajo so k tutej šlužbje šamolwjachu. Ššwjatocžnje buchu šwjecženi k wumrjecžu. Ššoni běchu hotowi, žiwjenje sa bratrow wostajicž. Ššluschamy tež my k tym, kiž se škufkom a wopravdže luboscž wopokafujemy? Šnajškeršcho so wot tebe nježada, šwoje žiwjenje sa druhich wostajicž, ale pschinješech ty te mjenšče wopory, hdyž rěka twój cžaš, tvoje šjenješy, tvoju wšchifnosć do šlužby luboscže k šepšchemu twojich pscheczelow štajicž. Šbo trjehi tebe cžezke wobškorženje: „Šdžez pak něšto teho šwěta šubka ma a widži šwojeho bratra w nusy, a šamšnje šwoju wutrobu psched nim, kak dha wostanje luboscž Boža w nim?“ Ššchitko, šchtož so wot jenotliwých abo wot štata cžini k wotštronjenju wšchelakich nufow, ma tola jenož potom pošnu wažnosć, hdyž so štanje w duchu šprawneneje bratrowskeje luboscže. A njeje pschezo hischje doscž cžinicž wot šmilnych rukow? Luboscž pak njehlada jenož na šwonšownu nufu, ale tež na duchomnu. Njesamšncže wasche wutrobny, hdyž proštwy k wam pschiúdu, tajkim nufam wotpomhacz. Šdžez čže-dža, so Boža luboscž pola waš wostawa a so je wascha luboscž Šnjesowemu pschikladej pschezo podobnišča, dha dajcže waschim wutrobam pschezo cžopšym bycž; njech je wam wješele, dawacz

a hōbudźelicy mōz wot teho, sčtož je wam Boža hñada wo-
bradžita.

Žiwjenje nascheho luda, kiž s wjele ranow krowawi, budže ho
wustrowicž, hdyž na wšach a w městach po napominanju čžini-
my: „Njelubujmy se klowamj ani s jashkom ale se skutkom a wo-
prawdže“.

Esy ty, luboscž, porucžika, so ho nřamy lubowacž,
Daj, so morwa duřcha žywa we luboscži mohla stacž,
So tež luboscž wot ho damy a so kōždy wě, sčto žmy,
So my jedyn narod mamy a sa jenoh' stejmy.

(Spěwacžke 329, 8).

Próstwa wyřofokhwalenej sřwj. Trojizy.

Hłōž: „Do jenoh' Boha wěrimy“.

Wřched tebe, Božo, stupimy,
Wjeno tvoje čžesčžimy;
Wřchincž, budž a wostañ s nami ty,
Čžin nam žmilnosčž, dobroty.
Hnadnje na nař pohladaj,
Žohnuj nař a sařtaraj.

O Božo Wōtče njebjeski,
Esmit ho nade, wřchittimi,
We řwojej wulkej žmilnosčži.
Nami wřchēm pomhaj s řbōžnosčži.
Daj, so tvoje džecž my,
Serbjo twoji wěcznje žmy.

O Jesom řhryřcže, řbōžnito,
Ty řy nasche bohastwo!
Djad hrěřnikach řy žmilil ho!
„Sa nař“ čžerpil ty řy wřcho.
Daj nam wěczne žiwjenje,
Wřchittich hrěřow wodacže.

O řwjaty Ducho, trōřřtarjo,
Twōj trōřřt dōřtañ řrudnym řo,
Dwař we nař Bože kraleřtvo,
Nař wřchēch wumōž wot řkeho.
Sahub nařchich hrěřow nōž
Tvoja wěczna wřchēmōž!

O Boža, řwjata Trojiza,
Nam řy ty řo řjewita!
Hrōd řylny, nam budž řhowanla,
Sdžerž nař twoja dobrota,
Wutwjedž se wřcho' hubjeřřtwa,
Nař wřchēch domjedž do njebj.

J. W.

Wyřlicžki wo 18. juniju.

Esu wyřlicžki wo 18. juniju wořebite? Ža řebi myřlu, so
řu a řebi přcheju, so bychu řebi jich wjele — prajicž: wřchittžy, by
přchewjele řadane bylo! — wyřlicžki myřlili wo 18. juniju, wěřo
18. junija tuteho lěta 1922.

Wyřlicžki myřlicž, to řo tola přchezo řtawa a wo wřchēm
řtawa, řnadž prajicř. Wobžaruju, so dyrřju čži na to prajicž, so
řebi to žyle wopacžne myřlicžki myřlicř. Nařch čžadž, abo nē,
prajmy jenož runje won, čži lubi ludžo — řu wřchal tež druhdy
jara njelubi — čži lubi ludžo nascheho čžadž řhorja s wulkeho
džela na jenu wořebitu řhoroscž: njeķedžbnoscž abo lēpje: bjes-
myřloto-byče. To přenje mjeno čži praji, so řo tu wo womoru
abo nēřčto podobne njejedna! To by hiřcže lōžřha řhoroscž
byla! Nē, čžlowjelōjo řhodža a bēhaja tu bjes myřloto wokoło,
řu bjes myřloto a njemyřla řebi myřlicžki, njech wobladaja abo
řlyřha, sčtož čžedža, njech řo řtanje, sčtož čže, njech je to

řwētne abo nabožne, njech to wjeřete abo řrudne abo hewal nē-
řčto! Druhe abo tež řcēže mjeno řa to je liwkořcž. Liwki byčž
pař je hōrje hačž morow byčž, je nēřčto tajke, kaž žiwj řahrje-
bany byčž. Žižo řwjate piřmo praji tola s řnjewowym řlo-
wom: „Ža wēm tvoje řkutti, so ani řymny ani čžoply njeřřy! O,
hdy by řymny abo čžoply byl! Dofelž pař liwki řy a ani čžoply
a ani řymny, budu ja čže wuplunecž s mojeho erta!“ Sjewj. 3, 16.

Nēřčto podobne, sčtož čžemy s tutym prajicž, čžitam runje
w řserbřich řlowinach w čžikle 138 w rořprawje wo wopřcže
řtawow čžesčže bratrowřcže žyrřtwe w Budyřchinje; tam řo tutōn
řakōřtny porok řserbam čžini. Sčtož mēni, so s njeprawom,
njech řo wobara. Myřlu řebi, so budže jim to jich wjele nje-
mōžno, řo přchēžitwo tajtemu porokēj wobaracž a prajicž, so řo
s njeprawom tajkeho porokuje. Wřchēm porucžamy řa rezept, řo
tajkeho poroka řwinecž, to, so řu prawje živi, prawje hōržy, so
řebi prawje wjele a řlubocřich myřlicžkow čžinja, a to přchēdy
wřchēm wo řnu, sčtož nabožina a wěra a sčtož narodnosčž: Tař
přchēdy tež přchi wřchēm druhim na te prawe myřlicžki a niz jeno
to, tež s prawym řkuttam, s prawemu žiwjenju!

Tute pucže mōžeja pař tebe přchēdy wřchēm domjedž na myř-
licžki wo 18. juniju.

18. junij! A tař! Ty mēniřch řchranow a jeho 200 lētny
jubilej. Daj, tōn tež, ale niz jenož a niz najpředy! Boži de-
řchēžik mēnju přchēdywřchēm, wo kotrymž řnadž je tōn abo tamny
prajit, so je řerřhutřki jubilej řkajřl, Boži deřchēžik, kotryž bē
řa wjele řtron nascheje řužizy a dalřchich řōnzow tōn přeni do-
řahazy a přchēmacžazy po dořchich njeđzelach řuchoty!

Wyřlicžki wo nim? Daj! Čžehodla njeje předy přchēřchot?
Čžehodla je runje nēřkole přchēřchot? Čžehodla bē runje nje-
dželřki deřchēžik, kaž tež pořlednej dwē njeđzeli do teho we
wjele řtronach přchēnjekchu deřchēžik, njeđželřki deřchēžik?

Tych myřlicžkow s temu je jich telko, so mōžeřch nēkōtru ho-
džinu wupjelnicž, wořebje tež, hdyž wonach dželacř tam na
tař řjenje wōřchewjennych polach.

Čžehodla tař dořho řuchot? Daj, řy dha ty, řmy dha my
přořyli wo deřchēžik? Esmy řo džakowali řa tōn pořledni? — —

Čžehodla řu žita tař čžerpke? Daj, řmy dha my řpěwali
řchtwōrtu proštwou: „Nařch wřchēdny řhlēb daj nam dženkř?
Esmy po nej čžinili, a kōždy džēñ pōřyli wo wřchēdny řhlēb?
A řmy řo tež džakowali, so jōn mējachmy? Spěwacř dha bli-
dowe paczerje kōždy džēñ, njeđželřki a wřchēdny džēñ?

Čžehodla telko džela a pōřy podarmo? Čžehodla telko no-
weje pōřy a telko džela wjazy přchēř řuchoty? Daj, tař! Džē-
lacž a řo pōřowacž! to je po tajkim tvoje řeklo bylo! Řeklo
nařchich pobožnych řarňch, wořebje tež nařchich pobožnych řurow
bē pař tola: řpěwaj a dželaj! Hdyž řy ty to wěřo jenož po pōřo-
žy čžinil, řo tola njeđžiwaj, so to hinař njeje. Spěwaj a dželaj!
to řeka žyle dželo dořonjecž! Wōmka řpěwacře nam huřto:

„Modl řo a dži po Božej řchcžezžy,
Čžin řwōeru, sčtož ty čžinicž mařch,
Dha budže řbožo w tvojej řhēžy,
Ty Božej hnadny wužiwacř!“

„Modlitwa tež njepomha!“ Nař huřto bu tole řrudžaze řlo-
wo hižo řlyřchane! Daj, wěřo ta modlitwa niz, s kotřejž kaž žid
přchēd Boha řnjewa řtupicř a prajicř: „Tu mařch moju mod-
litwu, nēř pař čžu ja řa to mēčž, sčtož řebi řadam!“ Nē, tař
niz! Ale myřl řebi jich trochu nēřčto myřlicžkow wo tutym, hačž
tež ty niz a hačž niz huřto abo tola dhy a dhy niz řo tař modleřche,
— jeli so řebi řwēriřch, tajke nēřčto hiřcže „modlitwu“ mjeno-
wacž. — Tōn, kiž nař je wucžil řo modlicž, je nam s dořom řam
přchēřkad, tař řo modlicž mařch. Wobladaj jenož do Gethsemane!
Ta proštwou, kotryž řa najcžezřřhu mamy, je tam dořonjana, ře-

čja proštna: „Tvoja vola ho štati kaž na njebju, tak tež na jemi!“

A runje tuta proštna stej psched schtwórtej proštnu: „Masch wschědny khlěb daj nam dženska!“ Kelko myšliczkow wobmyšlowanja to w tutym sažo!

S nimi pschindžesch tež k słowu, kotrejž Jezus Chrystus praji w předomwanju na horje: „Jeli so tehodla wy, kiž wy sticze, wschať móžecze waschim džěczom dobre dary dawacz, wjele skerje wasch Wótcěz, kiž w njebjebach je, budže dobre wězy dawacz tym, kiž jeho proscha“ Matth. 7, 11. Tole słowo čini čzi tšecžu proštnu lóhku, dopomha čzi k temu wošebitemu a wošobnenu sbožu, so by hebi pschězo wěstn, so je twoja modlitwa wušlyšchana, so pschězo to jene wěsch, so žaneje njewušlyšchaneje modlitwy do žyła njecžinišch. Wěšo, jeli masch wěry!

Wěra a modlitwa! Stej to dvě słowje drje, tak rjez dvě wošobje, tola jena duscha, jena žywa duscha, jena žywa móž. Jena niz bjes druheje! Je-li jena bjes druheje, je morma, stej wobej mormej. A so je tak něfotra modlitwa morma, a tak něfotra wěra, na tym je wina: liwkošć. Duž ty, kiž přjedy móžesche prajicž: Ja bym ho modlit, ja bym blidowe paczerje spěwał! By žnadž je ty spěwał liwki abo bjes myšlow? Ow, kelko myšlow k wobmyšlowanju to sažo!

Njedželski deschěžik! Myšliczkow telko! Je to dyrbjala pomhacž modlitwa jenošiweho, modlitwa wožadny, njebjes durje wotewricž? Šnadž žyle po tym słowje: „proschěze, a wam budže date, pytačeze, a wy budžecze namafacz, klapajeze, a wam budže wotewrjene!“ Modliti ho by a sažo modliti; dvě njedželi dostachu a namafachu, deschěžik nadžije, tšecžu njedželu ho klapachu a wrota ho wocžinichu.

Praji ho: „Hdyž ho duchowny na kłězy wo deschěž modli, pschindže deschěž“. Ale s tym duchownym je to po Sindenburgowym słowje: „Modlcze ho; hdyž wy domach ho njemodlicze, njemóžemy dobywacz!“ Wožada, wšchitny dyrbja ho s jednocžicž we modlitwoje, a woni dobywaju, pschětož modlitwa je móž, dobyčěrška móž — hdyž je s jednocžena se šwěrnej towaršchku wěru. Šnješa Jesuša słowa wo tej wěry, kotraž horn pschěžadža, njeby pschěhnate, njeby njewěrošć! Modlitwa, wěrna modlitwa, šhromadna modlitwa, w duchu jeneje wěry a dowěry samóže wjele, tež horn pschěžadžecž, tež deschěža nrowězele pschěwodžecž! Na to njemóžesch prajicž, so to njeje wěro. Masch se žiwjenja a se stawišnow pschěkladny, a hdyž prajišch: „Daj, ale pola naž niz!“ dyrbišch hebi to praschenje lubicž dacž: „Šcže ho wy wschitny w jentym duchu a w jenej dowěrje modliti?“ Jenož, hdyž móžesch tole wobšwědčicž, mohł prajicž, tamne słowo nima prawo, — tež potom hišcže niz, niz tehodla, schtož stejesch Matth. 7, 11.

Slaj, to myšliczka po myšlicžy! 18. junij je tebe dyrbjal k tajkim dowjesč s tym, schtož bē hacž k njemu a s tym, schtož bē s nim: žuchota a deschěž, hnadny deschěž!

Šnadny! to tež něschto, schtož čłowjek nascheho čaža rad nješlyšchi a njepraji. Je to jenož demokratiski duch, kotryž temu, žaneho wječha wšchě hebe nješnajo, sadžewa, abo je to jedyn druhi duch, kotryž nochze ničžo wjedžecž wo hnadže? Šnada je nješaklužena lubošć, nješaklužena dobřota. A bē tón rjant, mity deschěž schto druhe? Šnadny deschěž to bē!

Boži deschěžik! praji pobožny Šserb, pobožna Šserbowka. Mi ho šda, so pschězo mjenje a mjenje tuto mjeno klyšchisch mješ Šserbami: „Boži deschěžik!“ Dyrbi žnadž to postup byčž? A runjesch kaž tole mjeno wušlyšchisch mjenje a mjenje to tamne: „Boži khlěb!“ Kelko myšliczkow je to tu sažo k myšljenju!

A čehodla telko myšliczkow? Wone chzedža wschě něschto a s nimi 18. junij do žyła: Tebe dowjesč do hlubiny, — a to do hlubiny a hlubošcže twojeje wutrobny a twojeho šwědomnja a potom do hlubošcže Božeje wschěhomogy a hnadny! Dale:

Wone chzedža tebe dowjesč do přědka, do přědka w twojej wěry a modlitwoje a tak do přědka w twojim žiwjenju! A hišcže něschto: Wone chzedža čze dowjesč na wšboke w tutym žiwjenju a do wšbošcže tamneho žiwjenja we wěčnošći!

Šrojumisch!? A hdyž s tutymi myšliczkami s jednocžesch myšliczki wo Šchranowje a stawišnach jeho 200 lětneho džěla, a pschěde wschěm teho, schtož pschěd 200 lětami bē, budža čzi přěšchě myšliczki jenož jažnišche, bohatsche, špomožnišche a ty smějesch žohnowanja. Duž 18. junij! Nješč dale, khibe so myšliczki myšlich tajke a podobne!

Zyrkej a stat.

Pschěčžiwu zyrkwi! to je pschězo hišcže hežo jich wjele. A wola najwjažny s nich je to telko, kaž: pschěčžiwu wěry! pschěčžiwu nabožinjel, njech ho jich tež wjele wurčči a praji: Pschěčžiwu nabožinjel ja nješbym, jenož pschěčžiwu zyrkwi! — Šokutny džě a šwjedžen šiwjenja by wotštronili. S tym wěšo špokojom nješby. Šotuja ho k nadbēhej pschěčžiwu druhim šchěšchanskim šwjašchym dnjam. Čžichi pjat a te druge dny wullich šwjedženjow, wošobje drugi džěň hodow, dyrbja tež padnyčž. Šacž maja sa to tajkich „wójnskich naměštnikow“ (to je Šriegšersaž), kaž sa tamneju džěň 1. meje a džěň 9. novembra, nješhonichmy hišcže. Móžno wschať je nětkle wschitko!

Š bliska a s daloka.

W Budyšchinje wotně šerbška předařska konferenza schtwórtk, 15. junija, wurjadne pošedjenje, wo kotrymž ho hišcže rošprawa poda.

Wittenberg, tuto město Lutherowe, njenuje ho po wobšamlnjenju šwojich šastupjerjow wot nětk: Lutherowe město Wittenberg (Lutherstadt Wittenberg). Tole pomjenowanje chze byčž pomnik reformazije, kotrejež 400 lětno wopominanje nětkole kóžde lěto s nowa šwječžimny, došel kóžde s tutych lět nam pschěnešch dny, kotrež naž pominaja wopominacz to wulke, schtož je ho pschěd 400 lětami štało. S doboni chze město Wittenberg ho s tutym šminyčž wschěch šmolenjow, kotrež ho nětkole husto tehodla štwaju, došel je jich wjažny městow s mjenom Wittenberg a došel runje kaž wono nad Šobjom hišcže leži jene město Wittenberge.

Šerrnhut abo Šchranow šwječžesche 17. a 18. junija jubilej šwojeho 200 lětneho wostacža. Wo tutym šwjedženju rošprawjamy hišcže. Šasponimny wošobje dženska hižo, so ho na nim wobdžělichu tež šastupjerjo, duchowni a wožadni bratrowškeje zyrkwi s Čžěškeje, kotrejež wotnoha tak rjez Šerrnhutšy by. Džěl s tutych wopyta tež Šserby, wošobje Budyšchin; tam we Šserbškim Domje šesnachu ho s nimi Šserbjo bliže pschě wuhotowaných ššhadžowanach. Tež wo tym rošprawjamy hišcže drobnišcho, šapišchemy pak tu s džatom, so by pschě šwojeje njedželu rano wodžeržanej nutrošći sa nasche knihowe towaršstwo ššadowali na wjaž hacž 500 hr. Šim šluscha wutrobny džat; najlěpšchi a najdostojnišchi džat pak budže tón — a to s doboni naž šamnych wobšbožazy — hdyž my Šserbjo hebi s nowa damy ščoplicž wutrobu sa šwoju wěru a zyrkej a sa šwój narod, tak so doškonjamy škutki šapazeje lubošcže, nješamyleni ani pschě šwět a jeho možny ani pschě pschěčžiwnikow a nješchěčželow se šobu-čłowjekow. Morawšy bratřja, kotřiz pschěd 200 lětami Šchranow šakožichu, by nam s dobrým pschěkladom runje kaž s nowa ho hibaža ewangelska zyrkej w Čžěškej.

Šistowanje. Š. w Š. ša 3. p. Šr. — M. w Šuf. ša 4. p. Šr.

Čžišcž Ššmolerjež knihicžišcžečnje a kniharnje, šap. druž. s wobm. ruš. w Budyšchinje.